

Brány mezi dimenzemi v tundře i v bytě

Anastasie Valerijevna Ďjačenko z Doněcku vypráví: „O tomto případu mi řekl můj otec Valerij Ivanovič Ďjačenko. V roce 1979 působil jako voják v Gremiše na poloostrově Kola. Na službu si nestěžoval. Jídlo bylo dobré. Je sice pravda, že v létě byly v kuchyni oschlé brambory, ale vojáky to neodradilo. Pro zpestření stravy sbírali houby. Pokud nebyli ve službě, dělali pěší túry přes tundru a pro své potěšení a nasycení sbírali hříby...

Jednoho dne (i když možná to bylo v noci, protože v letních měsících je na severu světlo celý den), otec a jeho kolegové byli několik kilometrů daleko, ale nemohli najít žádné jedlé houby. Byly tam jen muchomůrky (mimochodem byly obrovské), a holubinky, které za hříby nikdo nepovažoval.

Najednou uviděl otec asi sto metrů před nimi podivnou strukturu. Co to je? Chýše? Nebo nějaký bunkr? Otec se rozhodl tam jít. „Jestli chceš, tak se tam běž podívat“, řekli mu zamračení kolegové, unavení a našťvaní z nešťastné procházky. „Později nás dohoníš, my jdeme domů.“

Otec šel k objektu. Nevěděl, kdo a k čemu postavil tuto kamennou stavbu půldruhého metru vysokou a bez střechy. Měla průměr asi 15 metrů. Když se k ní otec přiblížil, viděl, že z ní vyzařuje žlutá záře. Opatrně vstoupil do stavby a byl ohromen - uvnitř bylo moře hub! Uřízl jich několik, dal je do tlumoku a pak vylezl na kámen, aby zavolal své kamarády, avšak byl ohromen. Tundra kolem byla opuštěná!

Ilustrační obrázek

Otec ve spěchu vyběhl ze žluté záře a povzdechl si s úlevou - v dálce, jako by se nic nestalo, byli jeho kolegové. Se zvědavostí se otec vrátil do objektu. Rozhlédl se a nikdo kolem nebyl, jen prázdná tundra! Vyšel ven a znovu se objevili jeho kolegové. Nakonec otec doběhl své přátele, ukázal jim houby a přesvědčil je, aby se vrátili. Nicméně, když se blížili k objektu, už tam nebyla ta žlutá záře, a také ani jedna houba. Nikdo by mu nevěřil, kdyby neměl batoh plný hub.

Uplynulo mnoho let. Otec vyprávěl tento příběh příteli, který se zajímal o paranormální jevy. „Vypadá to, že jste byl v jiné dimenzi,“ konstatoval. Náhle vyskočil a řekl. „Kdyby se portál zavřel, zůstali byste tam navždy!“

Obrazovka na zdi

Vypráví V. V. Gorbunova z Novosergijevky, oblast Orenburg: „Z dětství si vzpomínám na jeden velmi zajímavý jev. Nyní mám 56 let, takže je to už dávno, ale všechno se mi zachovalo v paměti tak jasně, jako kdyby to bylo na videozáznamu.

Bylo mi asi devět nebo deset let, už to přesně nevím. Bydleli jsme v obci ve stepní oblasti u Orenburgu. Bylo to v zimě. S mojí přítelkyní jsem jezdila na saních. Bylo nám zima, tak mě pozvala k její babičce, abychom se zahřály. Babička nás nakrmila a pak nás vyzvala, abychom šli spát, i když byl ještě den. Položila mě vedle sebe na pec. Jak si babička lehla, tak okamžitě usnula. Nechtělo se mi spát, tak jsem dlouho jen tak ležela a dívala se na strop a stěny. Pak to začalo ...

Ilustrační obrázek

Všimla jsem si, že část světlé stěny (zhruba dvacet až třicet centimetrů) vypadala, jako by zářila zevnitř. Nyní bych to přirovnala k televizní obrazovce, ale v té době jsme ještě neměli televizory a také rádio bylo vzácností. Na této podivné obrazovce jsem viděla jiný svět. Byla tam alej, osázená stromy. Podél cesty stály (nebo dokonce visely jako houpačky) široké lavice zdobené řezbami. Všechno kolem bylo sněhobílé. Pak tam na cestu vyšli nějakí lidé. Byla jsem strašně vyděšená, takže jsem se chtěla skrýt, a byla jsem připravena schovat se třeba pod spící babičku.

Ochromil mě strach, můj jazyk zdřevěněl. Lidé tam chodili v párech - muži a ženy. Všichni měli bílé oblečení, všechno krajkové a vzdušné. Ta ‚obrazovka‘ nevydávala žádný zvuk, ale viděla jsem, že lidé mezi sebou mluví. Překvapivě jsem cítila, že mě vidí! Někdy se na mě podívali, pak si cosi říkali a rozesmáli se.

Postupně mě strach přešel, jako by jejich veselí přešlo i na mne. Atmosféra toho, co se dělo na zdi, byla velmi přátelská, odtud to vypadalo dobře. Dokonce jsem se cítila radostněji ve svém srdci a moje nálada se zvedla.

Během této neobvyklé seance jsem se několikrát odvrátila od zdi a pokusila se podívat na tmavou malovanou podlahu. Zvědavost však převládala a znovu jsem se podívala na zeď. To ‚Okno do jiného světa‘ nezmizelo. Pak se náhle babička probudila a obraz na stěně okamžitě zmizel. Dotkla jsem se toho místa, dokonce jsem ho oškrabala a nic, stěna byla jen jako zeď.

Zajímavé bylo, že jsem neměla žádnou touhu říct někomu o tomto úžasném jevu. Dlouho jsem to držela v paměti, vzpomínala jsem na to, ale nikomu to neřekla. Poprvé jsem hovořila o tom, co jsem viděla, při oslavě mé dospělosti, čímž jsem překvapila své blízké.

Co k tomu říci závěrem?

Mnoho badatelů o anomálních jevech věří, že paralelní světy mohou být dosaženy prostřednictvím určité praxe meditačních, psychologických a duchovních praktik, a požitím určitých látek, které ovlivňují psychiku.

(Pozn. překl. – Podstatou je jakési ‚převibrování‘ neboli změna frekvence naší dimenze.)

Americký spisovatel a mystik Carlos Castaneda nazval tento změněný stav člověka ‚změnou úhlu pohledu‘. Odborníci na oblast neznáma také poznamenávají, že někdy takové stavy vznikají také spontánně u obyčejných lidí.

http://paranormal-news.ru/news/portaly_v_tundre_i_v_kvartire/2014-03-13-8678

Překlad: Jan Pavlík, 23. 10. 2017